ECLI:LV:AT:2026:0709.19310311923.6.L

Lieta Nr.19310311923, SKK-369/2026

Krimināllietu departaments

Latvijas Republikas Senāts

LĒMUMS

Rīgā 2026. gada 9. jūlijā

Senāts šādā sastāvā: senatori Jānis Rozenbergs, Aija Branta, Irīna Jansone,

iepazinies ar apsūdzētā /Persona C/ un viņa aizstāves zvērinātas advokātes Ilgas Krampužas kasācijas sūdzībām par Latgales apgabaltiesas 2025. gada 8. decembra lēmumu, atzīst, ka ir pamats atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību.

Apsūdzētais kasācijas sūdzībā lūdz attaisnot viņu apsūdzībā pēc Krimināllikuma 117. panta 4., 5. punkta un atbrīvot no apcietinājuma. /Persona C/ kasācijas sūdzībā plaši izklāsta savu pierādījumu vērtējumu, norādot, ka inkriminēto noziedzīgo nodarījumu nav izdarījis, bet lieta pret viņu ir safabricēta. Visu liecinieku sniegtās liecības nav patiesas.

Aizstāve kasācijas sūdzībā lūdz atcelt apelācijas instances tiesas lēmumu un lietu nosūtīt jaunai izskatīšanai apelācijas instances tiesā, jo /Persona C/ vainīgums nav pierādīts.

Pamatojot kasācijas sūdzībā izteikto lūgumu, aizstāve norādījusi, ka apelācijas instances tiesa nav pārbaudījusi pierādījumus lietā pēc būtības, proti: 1) nav izvērtējusi liecinieku /Persona E/ un /Persona F/ liecību ticamību atbilstoši Kriminālprocesa likuma 128. panta prasībām; 2) ekspertu atzinumus vērtējusi atrauti no citiem pierādījumiem lietā, nevērtējot tos kopumā un savstarpējā sakarībā.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 573.^{1} panta pirmo daļu tiesa atsakās ierosināt kasācijas tiesvedību, ja kasācijas sūdzība vai protests neatbilst šā likuma 569., 571., 572. panta un 573. panta pirmajā daļā minētajām prasībām.

Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 569. panta pirmajai daļai pārsūdzēšana kasācijas kārtībā ir rakstveida kasācijas protesta vai sūdzības iesniegšana Augstākajā tiesā par tāda apelācijas instances tiesas nolēmuma tiesiskumu, kurš vēl nav stājies spēkā, nolūkā panākt tā atcelšanu pilnībā vai kādā tā daļā vai arī tā grozīšanu juridisku iemeslu dēļ. Šī panta trešā daļa noteic, ka kasācijas instances tiesa pierādījumus lietā no jauna neizvērtē.

Senāts konstatē, ka kasācijas sūdzībās atkārtoti apelācijas sūdzībā ietvertie argumenti, kurus apelācijas instances tiesa izvērtējusi un motivēti noraidījusi.

Apelācijas instances tiesa, atstājot negrozītu pirmās instances tiesas spriedumu, atzinusi, ka pirmās instances tiesa vispusīgi un atbilstoši Kriminālprocesa likuma 127.–130. panta prasībām izvērtējusi lietā esošos

pierādījumus un pareizi konstatējusi apsūdzētajam inkriminētajā nodarījumā visas Krimināllikuma 117. panta 4., 5. punktā paredzētā noziedzīgā nodarījuma sastāva pazīmes.

Apelācijas instances tiesa argumentēti noraidījusi apelācijas sūdzībā norādīto versiju, ka pirmās instances tiesa nav pārbaudījusi ekspertu atzinumu ticamību, un atzinusi, ka pirmās instances tiesa atzinumu ticamību pārbaudījusi saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 128. panta otrās daļas prasībām – aplūkojot visus kriminālprocesa laikā iegūtos faktus un ziņas par faktiem kopumā un savstarpējā sakarībā.

Pretēji kasācijas sūdzībā paustajam apelācijas instances tiesa secinājusi, ka liecinieka /Persona F/ liecības nav vērtētas kā tāds būtisks pierādījums, kas izšķirtu lietas iznākumu; tās apstiprina un papildina arī liecinieku /Persona E/ un /Persona G/ liecības. Tiesa atzinusi, ka liecinieka /Persona F/ liecības nav vienīgais pierādījums un tās ir izmantojamas pierādīšanā un apsūdzētā /Persona C/ vainīguma pamatošanā. Tiesa atzinusi, ka pirmās instances tiesa, izmantojot minētā liecinieka pirmstiesas kriminālprocesa laikā sniegtās liecības apsūdzētā vainīguma pamatošanā, nav pārkāpusi Kriminālprocesa likuma 15. un 20. pantā paredzētās apsūdzētā tiesības uz aizstāvību un taisnīgu tiesu un pretēji apelācijas sūdzībā norādītajam nav gūts apstiprinājums par liecinieku /Persona E/ un /Persona G/ liecību ticamības neizvērtēšanu. Pirmās instances tiesa minēto liecinieku liecības izvērtējusi kopsakarā ar visiem kriminālprocesā noskaidrotiem apstākļiem un nav saskatījusi pamatu tās apšaubīt.

Vienlaikus Senāts konstatē, ka liecinieka /Persona F/ nāves dēļ viņa liecības nebija iespējams pārbaudīt tiesas izmeklēšanā ne pirmās instances tiesā, ne apelācijas instances tiesā. Līdz ar to pirmās instances tiesa, pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 501.^{1} panta 1. punktu, pamatoti izmantojusi pierādīšanā minētā liecinieka pirmstiesas kriminālprocesā sniegtās liecības.

Senāts jau iepriekš ir norādījis, ka jautājums par to, vai lietā esošie pierādījumi ir vai nav pietiekami apsūdzētā vainīguma konstatēšanai, ir būtības jautājums, kas kasācijas kārtībā nav pārbaudāms. Pierādījumu pietiekamības kritērijs ir saprātīgu šaubu esība vai neesība par apsūdzētā vainīgumu, kura izvērtēšana ir tās tiesas kompetencē, kas izskata lietu pēc būtības (*Senāta 2019. gada 27. decembra lēmuma lietā Nr. SKK-433/2019, ECLI:LV:AT:2019:1227.11089238414.8.L, 9. punkts*).

Ievērojot minēto, Senāts atzīst, ka apsūdzētā un viņa aizstāves kasācijas sūdzību argumenti faktiski pauž sūdzību iesniedzēju neapmierinātību ar tiem secinājumiem, kādus izdarījusi apelācijas instances tiesa, izvērtējot lietā esošos pierādījumus un sodu ietekmējošos apstākļus, un ir vērsti uz to, lai panāktu apelācijas instances tiesas nolēmuma atcelšanu nevis juridisku, bet faktisku iemeslu dēļ, kas ir pretrunā ar Kriminālprocesa likuma 569. panta pirmo daļu.

Minētais ir pamats atteikumam ierosināt kasācijas tiesvedību saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 573.^{1} panta pirmo daļu.

Pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 573. panta trešo un piekto daļu, 573.^{1} panta pirmo daļu, Senāts

nolēma

atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību.

Lēmums nav pārsūdzams.

J.Rozenbergs A.Branta I.Jansone